

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 5 listopada 2018 r.

Poz. 4595

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.263.2018 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 29 października 2018 r.

Działając na podstawie art.85, 86 i 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018r. poz. 994 z późn.zm.) oraz art.97 ust.5 oraz art.104 ust. 4 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2018r. poz.1508 z późn.zm.)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

§ 2. ust.3 uchwały Rady Miejskiej w Przeworsku Nr LVI/488/18 z dnia 27 września 2018r. w sprawie ustalenia szczegółowych zasad odpłatności za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych.

Uzasadnienie

W dniu 27 września 2018r. Rada Miejska w Przeworsku podjęła uchwałę Nr LVI/488/2018 w sprawie ustalenia szczegółowych zasad odpłatności za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych.

Po dokonaniu analizy prawnej organ nadzoru stwierdził, iż przedmiotowa uchwała we wskazanym wyżej zakresie istotnie narusza przepis art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej. Zgodnie z cytowanym przepisem opłatę za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych ustala podmiot kierujący w uzgodnieniu z osobą kierowaną, uwzględniając przyznany zakres usług. Osoby nie ponoszą opłat, jeżeli dochód osoby samotnie gospodarującej lub dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty kryterium dochodowego. Stosownie zaś do art. 97 ust. 5 ww. ustawy rada powiatu lub rada gminy w drodze uchwały ustala, w zakresie zadań własnych, szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych.

Powołany przepis ustawy o pomocy społecznej ma charakter upoważnienia ogólnego do wydania aktu prawa miejscowego. Jediną wskazówką dla miejscowego prawodawcy stał się obowiązek dopełnienia wymogu szczegółowości, czyli samodzielnego doboru kryteriów odpłatności. Nie oznacza to jednak niczym nieskrępowanej swobody rady gminy realizującej swoje kompetencje w tym zakresie. Większa skala swobody prawotwórczej, jaka występuje przy ogólnym upoważnieniu ustawowym do stanowienia aktów prawa miejscowego i brak precyzyjnych wytycznych co do treści takich podustawowych uregulowań jest bowiem ograniczona całokształtem i celem przepisów normujących dziedzinę, której dany akt, wydany w oparciu o upoważnienie dotyczy (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 30 marca 2010 r., sygn. II SA/BK 726/09).

Podkreślić należy, że organ wykonujący kompetencję prawodawczą zawartą w upoważnieniu ustawowym jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. W państwie prawa organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika, że zadania i kompetencje, sposób ich wykonania oraz więzi między podmiotami administracji publicznej są uregulowane prawnie. Realizując kompetencję organ musi uwzględniać treść normy ustawowej. Odstąpienie od tej zasady z reguły stanowi istotne naruszenie prawa.

Zdaniem organu nadzoru wykroczeniem poza upoważnienie ustawowe jest zapis §2 ust.3 przedmiotowej uchwały, w którym rada postanowiła, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach, m.in. konieczności zakupu leków lub specjalistycznych badań lekarskich osoba bezdomna może zostać całkowicie lub częściowo

zwolniona z ponoszenia odpłatności za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych na maksymalny okres 3 miesięcy.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że ulgi w formie zwolnień, umorzeń czy zaniechania zwrotu stanowią odrębny przedmiot regulacji prawnej. Stąd ustawodawca musiałby upoważnić radę gminy do objęcia tej materii zakresem regulacji uchwały. Takiego szczegółowego upoważnienia brak jest jednak w ustawie. Ustawodawca uznał, że cel socjalny w postaci ulgi polegającej na odstąpieniu od żądania zwrotu wydatków na udzielone świadczenie zostanie osiągnięty na podstawie art. 104 ust. 4 ustawy. Stąd też sprzeczne z prawem są zapisy uchwał określające zasady zwolnienia z opłaty, jako wykraczające poza zakres upoważnienia zawartego w art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej.

Analogiczne poglądy zaprezentowany został w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 28 stycznia 2014r., sygn. akt: IV SA/Wr 629/13, w którym Sąd stwierdził, że: „w art. 97 ust.1 ustawy istotnie przewidziano zwolnienie z ponoszenia opłat, które nie powinno być utożsamiane z odstąpieniem od żądania opłaty; to drugie uprawnienie jest wyrazem władzy dyskrecjonalnej organu administrującego, jego uznaniu pozostawia się zaniechanie ściągnięcia opłaty, co zależne jest nie tyle od dochodu osoby kierowanej, co od jej sytuacji majątkowej, życiowej i rodzinnej. Skorzystanie z przedmiotowego uprawnienia wymaga szczegółowej podstawy prawnej, a takiego uprawnienia nie zawiera art. 97 ust.1 ustawy, który przewiduje jedynie obligatoryjne zwolnienie z opłat. Jest ono zależne od spełnienia kryterium dochodowego i odnosi się do osoby samotnie gospodarującej lub osoby w rodzinie kierowanej do placówki, których dochody są niższe lub równe kwotom określonym w art. 8 ust.1”.

Mając na uwadze powyższe, należało stwierdzić nieważność §2 ust.3 uchwały Rady Miejskiej w Przeworsku Nr LVI/488/18 z dnia 27 września 2018r. w sprawie ustalenia szczegółowych zasad odpłatności za pobyt w schronisku dla osób bezdomnych.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

**z up. WOJEWODY
PODKARPACKIEGO
DYREKTOR GENERALNY
URZĘDU**

Marcin Zaborniak